

**Chương 482: Thảm Hoạ Cổng (34) - Đặt Chân
Đến Rizaira
(Số từ: 2921)**

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

18:16 PM 04/07/2023

Luna đã trả lời lời kêu gọi của tôi.

Chà, giống như cô ấy đã trả lời một thử thách.

Những cơn gió hoang dã lắng xuống ngay khi cô hiện thực hóa.

Luna Artorius, như mọi khi, nhìn tôi với vẻ điềm tĩnh và lạnh lùng.

Dưới một đêm trăng tròn.

Cuối cùng, tôi đã tìm thấy cô ấy.

Hay nói đúng hơn là cô ấy đã tìm thấy tôi.

"Điều gì mang cậu đến đây, lẩn trốn xung quanh vào giờ này?"

Vô tư hất mái tóc đen dài của mình ra sau, Luna Artorius hỏi.

"Con đang tìm mẹ."

Nghe những lời của tôi, Luna thở dài mệt mỏi.

"Tại sao cậu cứ gọi tôi là 'Mẹ' ... Tốt thôi. Chính xác thì cậu muốn gì ở tôi khi cậu đã tìm thấy tôi?"

"Tôi muốn trở nên mạnh mẽ hơn."

"..."

Cô ấy quan sát tôi, đôi mắt nheo lại trước yêu cầu trơ trẽn và táo bạo của tôi.

Đây là loại người gì?

Có vẻ như cô ấy đang tự hỏi điều đó.

Tất nhiên rồi.

Mẹ của Ellen đương nhiên sẽ giống như Ellen.

Vì Ellen đã khiến tôi mạnh mẽ hơn nên tôi đã tìm đến mẹ của cô ấy, nghĩ rằng bà sẽ khiến tôi mạnh mẽ hơn nữa.

Tôi thú nhận, tôi có thể là một nhân vật hơi kỳ dị.

"Chuyện của Nhật Nguyệt tộc cậu không biết. Nhưng nếu cậu không phải là một tên ngốc hoàn toàn, thì nên biết rằng chúng tôi, bao gồm cả tôi, đều tuân theo nguyên tắc không nhúng tay vào chuyện thế gian. Cậu không nghe rõ sao?"

"Con đã nghe thấy."

"Vậy cậu hiểu tôi không có lý do gì giúp."

"Vậy tại sao mẹ lại đến? Mẹ có thể bỏ qua con mà."

Nghe những lời của tôi, Luna Artorius xem xét kỹ lưỡng tôi.

Ah.

Nhìn cô bĩu môi.

Cô ấy giống như Ellen, phải không?

Cô tiến lên một bước.

KHÔNG.

Cô ấy bắt đầu sử dụng một số kỹ thuật bề cong không gian kỳ lạ.

Cô ấy thực sự sẽ rời đi?

"Chờ đã! Chờ đã! Con xin lỗi!"

"..."

Trước lời cầu xin của tôi, cô ấy dừng chuyển động của mình để bước về phía trước và biến mất trong không gian.

"Tôi chỉ đang cố phớt lờ cậu, như cậu đã nói tôi nên làm. Cậu đã không nói vậy sao?"

"Mẹ, mẹ cũng biết rồi, con có tật xấu khi nói năng như vậy."

"À, tôi hiểu rồi. Thật xấu hổ vì sự giáo dục của cậu đã không thấm nhuần cách cư xử tốt hơn."

"Mất cha từ nhỏ, không thể không nuôi dạy không thỏa đáng..."

Ah.

Suy nghĩ lại, đây không phải là một cuộc trò chuyện mà chúng tôi không nên có sao?

Cha tôi và con trai của Luna đều bị tiêu diệt.

Khi tôi định nói gì đó rồi lại thôi, Luna lặng lẽ quan sát tôi.

"..."

Hơn nữa, cô ấy là người đầu tiên đề cập đến việc giáo dục, vì vậy nếu có lỗi lầm, đó là lỗi của cô ấy.

"Hmm... Tôi xin lỗi. Tôi đã thiếu suy nghĩ."

Nàng che miệng, ho nhẹ một tiếng, lẩm bẩm nói.

"Dù sao đi nữa, tôi đến đây để nói với cậu rằng dù có lang thang khắp nơi thế nào đi chăng nữa, cũng không thể lấy được gì từ tôi. Đừng lãng phí thời gian của mình nữa."

Dưới ánh trăng rằm, Luna nhìn tôi chăm chú.

"Reinhardt, đừng cố gắng cứu vãn những gì không thể cứu vãn được. Đó là tất cả những gì tôi có thể nói với cậu."

Cô ấy không thể giúp tôi.

Vì vậy, điều duy nhất mà Luna có thể nói là làm điều gì đó đáng giá ở nơi khác vào lúc này.

Thực sự, đó là nó?

"Sự cố Cánh cổng sắp kết thúc."

"..."

"Nhưng một con thú không thể khuất phục sẽ xuất hiện từ Cánh cổng cuối cùng."

"Vậy à? Cậu đã quen với những thứ kỳ quái, nên nếu cậu nói nó là sự thật, thì hẳn là vậy."

"Mẹ có biết ... điều gì sẽ xảy ra nếu có thể giải phóng sức mạnh thực sự của Alsbringer không?"

"..."

Cô ấy nhìn tôi, không nói gì.

Sự im lặng đó là câu trả lời của cô.

"Mẹ biết điều đó."

"Phải, sức mạnh của các vị thần có thể được chiếu vào da thịt của người sử dụng."

Luna biết về sức mạnh thực sự của Alsbringer.

"Nhưng dám triệu hồi sức mạnh của các vị thần vào cơ thể của một người thì phải trả giá bằng mạng sống của mình. Người phàm không thể xử lý được sức mạnh như vậy."

Luna nhìn tôi chăm chăm, yên lặng và trầm ngâm.

"Cậu cũng biết."

"Nếu mọi thứ tiếp tục như thế này, con sẽ phải sử dụng Alsbringer để phá hủy Cổng dịch chuyển cuối cùng."

"Cuối cùng thì cái gì sẽ xuất hiện?"

"Một con rồng."

"..."

"Một con rồng đến từ thế giới khác."

Một sinh vật không tồn tại trên thế giới này.

Con rồng ở thế giới khác là kẻ thù cuối cùng mà tôi phải đối mặt, trùm cuối trong câu chuyện gốc.

"Nếu con không sử dụng Alsbringer, con sẽ không có cơ hội chống lại con quái vật đó."

Luna lắng nghe những lời của tôi, sau đó nghiêng đầu.

"Nhưng ngay cả khi cậu trở nên mạnh hơn một chút ở đây, khả năng đối mặt với con rồng là rất nhỏ."

"Đúng."

Ngay cả khi tôi đạt đến Master Class, tôi cũng không chắc liệu mình có thể đối đầu với con quái vật cuối cùng hay không.

Thành thật mà nói, ngay cả khi tôi trở nên mạnh mẽ bằng cách triệu hồi Thần Chiến Tranh - Als vào cơ thể mình, thì một trận chiến như vậy vẫn rất khó khăn.

"Nhưng con không thể chờ đợi một tương lai chỉ có thể đạt được thông qua cái chết."

"Cậu nói như thể mình không có lựa chọn nào khác ngoài việc làm điều đó."

"..."

"Tại sao cậu phải?"

Luna dịu dàng hỏi.

"Tại sao cậu nghĩ rằng mình phải cứu thế giới trong khi hy sinh bản thân?"

"Việc của thế giới là việc của thế giới."

"Công việc của thế giới là công việc của mọi người."

"Bởi vì đó là chuyện của mọi người, không phải chuyện của ai cả."

"Nhưng tại sao cậu sống như thể công việc của thế giới là của riêng mình?"

"Nếu cậu không cứu thế giới, tại sao cậu sống như thể mọi thứ sẽ kết thúc?"

"Ngay cả khi quay lưng lại với nó, đó có phải là lỗi của cậu không?"

"Tại sao cậu sống với gánh nặng mà bản thân phải chịu mọi trách nhiệm?"

"Ròng đến từ thế giới khác, bất kể là gì, chỉ cần là sinh vật và quái vật, nó không thể hủy diệt toàn bộ thế giới."

"Tôi không biết con quái vật đó là gì, nhưng nó chỉ có thể phá hủy những gì trong tầm nhìn của nó. Vì vậy, sẽ có một thế giới an toàn trước con quái vật đó."

"Thế giới rộng lớn."

"Vậy tại sao không tránh con quái vật và sống cuộc sống của riêng cậu?"

"Tại sao?"

"Cậu có cho rằng đó là một điều chắc chắn rằng mình phải chết cho thế giới?"

"Tại sao cậu không phải sống?"

"Vậy tại sao?"

"Con trai ta đã chết cùng với Ma Vương... và con, con trai của hắn..."

"Sao lại là cậu..."

"Vớì đôi mắt giống hệt con trai tôi hời đó."

"Nói điều gì đó tương tự như nó, rằng phải hy sinh vì điều gì đó."

Tôi thấy một giọt nước mắt rơi từ đôi mắt của cô ấy.

Cô ấy đã nói với tôi đó là một ngày mưa.

Ellen đã la mắng anh trai mình, và đáp lại, cô đã bị cha mình tát.

Đó là lần cuối cùng Ellen nhìn thấy anh trai mình, cô ấy tâm sự với tôi.

Đó là lý do tại sao Ellen bắt đầu coi thường những ngày mưa.

Ngày hôm đó chắc hẳn có một ý nghĩa khác đối với cha mẹ của Ellen.

Đó có thể là ngày họ biết được quyết tâm tiêu diệt Ma vương của con trai mình vì lợi ích của nhân loại.

Ragan Artorius đã rời đi.

Anh ta hẳn đã tin rằng đánh bại Ma vương là một nỗ lực cao cả.

Trên thực tế, Ma vương trong quá khứ, Valier, người mà tôi quen thuộc, đã tìm cách tạo ra một thế giới không có con người thông qua Akasha, một vũ trụ song song.

Chiến tranh đã nổ ra vì họ không thể hiểu được hoàn cảnh của nhau.

Chiến Tranh Nhân Ma trong quá khứ là một cuộc xung đột nổ ra do sự sợ hãi lẫn nhau và không muốn hiểu nhau.

Bất kể ai là người khởi xướng cuộc tấn công, sự thật là Ragan Artorius đã thiệt mạng trong trận chiến chống lại Ma Vương.

Vì vậy, bất kể đúng hay sai, đối với Luna, tôi là con đẻ của kẻ thù không đội trời chung của cô ấy.

Luna đã im lặng nhìn tôi khi tôi thốt ra những lời mà con trai cô ấy đã nói trong quá khứ trước khi chết.

Một giọt nước mắt đơn độc đã trào ra khỏi cô, nhưng không còn nữa.

Thậm chí không thèm lau nước mắt, cô ấy vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm vào tôi.

Con trai đã chết.

Chưa hết, tôi đứng đó, con trai của Ma vương, lặp lại những lời tương tự.

Tuy nhiên, ý nghĩa lần này đã khác.

Tại sao một người phải chết cho thế giới?

Vì tinh thần trách nhiệm?

Vì nghĩa vụ?

Tôi đã không chắc chắn nữa.

"Thành thật mà nói, con cũng không biết. Con không biết tại sao mình phải đi xa đến thế này. Chỉ là con không biết."

"Nếu là như vậy, vậy thì..."

"Con chắc chắn rằng có những người có thể nhắm mắt làm ngơ trước điều này."

Tôi ngắt lời cô ấy.

"Chỉ là con không thể. Chỉ có thế thôi."

Tôi có tinh thần trách nhiệm.

Và ý thức trách nhiệm.

Nhưng khi câu hỏi đặt ra là tại sao tôi phải làm điều này, thì tôi chỉ có thể đưa ra một câu trả lời duy nhất.

Tôi không thể bỏ qua thế giới tan vỡ này.

Mặc dù tôi có thể bỏ qua nó, nhưng tôi đơn giản là không thể.

Vì vậy, trước ranh giới mà cuối cùng sự cứu rỗi có thể được tìm thấy thông qua cái chết, tôi đã hành trình đến đây để khám phá những khả năng khác, vì tôi không muốn bị diệt vong.

Ragan Artorius hẳn đã tuyên bố rằng anh sẽ hy sinh mạng sống của mình cho nhân loại.

Nhưng tôi đã tuyên bố rằng nếu mọi thứ cứ tiếp tục như vậy, tôi cũng sẽ phải chết vì nhân loại và thế giới. Do đó, tôi đã tìm kiếm ngay cả giải pháp thay thế nhỏ nhất.

Luna nhìn tôi không nói nên lời.

"Tôi không biết con rồng từ thế giới khác mạnh như nào, nhưng cậu nên biết, cho dù cậu ở chỗ này trở nên mạnh hơn, cũng khó có thể đổi mặt."

"Tôi giả sử."

"Tuy nhiên, cậu đã đi qua những ngọn núi trong nhiều ngày, chỉ để khám phá khả năng nhỏ bé đó?"

"Đúng."

"..."

Tôi không chắc chính xác cô ấy là người như thế nào, nhưng rõ ràng là Luna không bị vướng vào tình huống này theo bất kỳ cách nào.

Cô có thể giúp tôi một tay không?

Nếu cô ấy chọn hỗ trợ, tôi có thể mong đợi hình thức hỗ trợ nào?

"Tôi không biết liệu tôi có thực sự nên làm điều này hay không."

Tuy nhiên, cô ấy dường như không có bất kỳ sự thù hận nào đối với tôi vì là con trai của Ma vương.

"Nhưng không có lý do gì để cấm cậu đặt chân đến Rizaira."

Ánh mắt im lặng của cô ấy nhìn chăm chăm vào tôi.

"Reinhardt."

"...Vâng."

"Nhắm mắt lại."

Tuân theo mệnh lệnh của cô ấy, tôi nhắm mắt lại.

Tôi cảm nhận được bàn tay mát lạnh của cô ấy nhẹ nhàng đặt lên vai tôi.

"Xong. Bây giờ, mở mắt ra."

Đó chỉ là một khoảnh khắc thoáng qua mà tôi đã nhắm mắt lại.

"...?"

Trước mặt tôi là một ngôi làng nhỏ nép mình dưới chân núi.

Chính xác nguồn gốc của sức mạnh mà Luna nắm giữ là gì?

Đó không phải là Ma thuật, cũng không phải [Sức mạnh Siêu nhiên], cũng không phải [sức mạnh Thần thánh].

Là một Master Class, cô ấy đã khai thác những sức mạnh bí ẩn vượt xa [sức mạnh thể chất].

Ăn mình đâu đó trong dãy núi Sren hiểm trở là một vùng đất nhỏ.

Trong lãnh thổ đó, tồn tại một ngôi làng nhỏ với vốn vẹn 50 hộ gia đình.

Những ngôi nhà gỗ không đặc biệt cổ kính, nhưng chúng cũng không quá sang trọng.

Đó là một khung cảnh làng quê nông thôn tinh túy có thể tìm thấy ở bất cứ đâu.

Khi màn đêm buông xuống, không có người lang thang trên đường phố.

—Đây phải là Rizaira.

"Nơi này... thật sự an toàn sao?"

"Thật phức tạp để giải thích, và ngay cả khi hiểu nó, nó cũng chẳng có ý nghĩa gì với cậu. Chỉ cần

biết rằng mọi người không còn có thể xác định vị trí của Rizaira."

Trong quá khứ, ai cũng có thể phát hiện ra Rizaira. Nhưng bây giờ, trừ khi một người dân làng đích thân hộ tống ai đó đến đây, Rizaira vẫn ẩn mình khỏi thế giới.

Cô lặng nhìn vàng trắng tròn lơ lửng trên cao.

Với một cánh tay vươn lên trời, cô ấy cẩn thận vẫy nó, như thể đang điều khiển một thế lực vô hình nào đó.

Tôi lặng lẽ quan sát những chuyển động có chủ ý nhưng duyên dáng của cô ấy.

"Mẹ đang làm gì thế?"

Trước câu hỏi của tôi, cô ấy hơi cúi đầu xuống.

"Cậu sẽ tìm ra trong thời gian thích hợp."

Cô ấy có vẻ như là một người không thốt ra nhiều lời hơn mức cần thiết.

"Đi theo tôi... có vẻ như cậu cần nghỉ ngơi một chút."

Cô lặng lẽ tiến về phía trước.

Bây giờ tôi có thể nhận ra trang phục của cô ấy.
Cô ấy mặc một chiếc váy đơn giản, thứ mà bất kỳ người phụ nữ nông thôn nào cũng có thể mặc. Nó dường như là trang phục hàng ngày của cô ấy.
Xem xét việc cô ấy đề cập rằng cô ấy là thủ lĩnh của Rizaira, thật đặc biệt khi thấy cô ấy trông không thể phân biệt được với bất kỳ dân làng bình thường nào khác.
Cô ấy dẫn tôi đến một ngôi nhà gỗ hai tầng.
Quan sát kỹ hơn, đó là ngôi nhà mà Ellen đã sống từ khi còn nhỏ.
Cô đã được sinh ra và trải qua tuổi thanh xuân của mình trong chính ngôi nhà này.
Ý nghĩ đó khuấy động một cảm xúc kỳ lạ trong tôi.
Tuy nhiên, giờ đây khi tôi và Ellen không còn là bạn nữa, tôi thấy mình đang ở trong nhà mà không có cô ấy.
"Làm gì vậy? Không vào sao?"
"À, vâng."

Được thúc giục bởi Luna, người đang giữ cửa, tôi bước vào nhà của Ellen.

“Anh iu, chúng ta có khách, ra đây xem này.”

Giọng nói của Luna khiến tôi ớn lạnh sống lưng.

Vừa này là cái gì vậy?

Giọng điệu của cô đột nhiên thay đổi, trở nên êm dịu và dịu dàng.

Giọng điệu lạnh lùng, xa cách của cô đã biến đâu mất rồi? Giờ đây giọng nói của cô ấy tràn đầy sự ấm áp và trù mến, và tôi cảm thấy mất phương hướng.

Liệu Ellen cũng áp dụng giọng điệu này nếu cô ấy kết hôn?

Tốt...

Hừm.

Khi Luna nói, một người đàn ông nhanh chóng xuất hiện.

"...Vậy, cậu là Reinhardt."

Anh ấy dường như đã biết rằng tôi sẽ đến Rizaira.

Anh ta trông hơi giống Ellen, nhưng chính xác hơn, anh ta là một người đàn ông đẹp trai với phong thái hòa nhã và vui vẻ.

Tôi nhớ đã từng nhìn thấy bức chân dung của Ragan Artorius.

Đương nhiên, anh ta có một nét tương đồng nổi bật với người đàn ông đó.

Anh ấy từ từ tiến lại gần tôi, và Luna bước sang một bên.

Có vẻ như Luna không hề có ác cảm với tôi, con trai của Ma Vương.

Tuy nhiên, cha của Ellen có thể có suy nghĩ khác.

Nhưng, anh ấy đưa tay về phía tôi với một nụ cười yếu ớt.

"Tôi là Ronan Artorius."

Không giống mẹ của Ellen, cái bắt tay của ông to, chắc và mạnh. Anh ấy nhìn tôi và cười khúc khích.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading